

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Obdo/31/2021
Identifikačné číslo spisu: 6119320911
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Andrea Sedlačková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6119320911.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: AGROCHEM-UNIO, spol. s r.o., so sídlom Pri železničnej stanici 525, 946 31 Chotín, IČO: 18 047 262, zast. Advokátska kancelária Prachová & Partners, s. r. o., so sídlom Pribinova 20, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré mesto, IČO: 50 491 300, proti žalovanému: CHEM - UNIO, spol. s r.o., so sídlom Pri železničnej stanici 482, 946 31 Chotín, IČO: 36 521 795, zast. JUDr. Richard Schwarz, advokát, so sídlom Rákocziho 12, 946 31 Nové Zámky, o zaplatenie sumy 22 387,20 eur s príslušenstvom a o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, č. k. 26Cob/63/2020-450 zo dňa 18. februára 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalovanému p r i z n á v a voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 26Cob/63/2020-450 zo dňa 18. februára 2021 potvrdil rozsudok Okresného súdu Komárno (ďalej len „súd prvej inštancie“) pod č. k. 4Cb/33/2019-363 zo dňa 1. júla 2020. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

1.1. Odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p., keď sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré považoval za správne, logické a argumentačne dostatočne potvrdzujúce záver o nedôvodnosti žalobou uplatneného nároku. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že opísanie podstatných rozhodujúcich skutočností nebolo v podaní žalobe úplné, keďže žalobca okrem opísania vzájomných obchodných vzťahov k meritu veci iba uviedol, že žalovaný neuhradil faktúry za služby, ktoré mu žalobca poskytoval dlhšie obdobie. Tieto služby žalobca špecifikoval tak, že išlo o služby administratívne, účtovné a výrobu bližšie určených materiálov, pričom o tom, že žalovaný s poskytovanými službami súhlasil, svedčí aj uzatvorenie dohody o poskytovaní služieb z roku 1998. Odvolací súd ďalej uviedol, že faktúry, ktorých zaplatenia sa podanou žalobou žalobca domáhal, žalobca nešpecifikoval a dokonca ani neboli k podanej žalobe pripojené, hoci boli označené ako príloha žaloby. Taktiež žalobca neoznačil ani jeden dôkaz, ktorý by mal preukázať dôvodnosť týchto tvrdení.

1.2. Odvolací súd tiež uviedol, že skutkové tvrdenia žalobcu si častokrát vzájomne odporovali. Až v priebehu konania žalobca predložil zmluvu - dohodu o poskytovaní služieb zo dňa 2. januára 1998, z obsahu ktorej vyplýva, že ide len o dohodu rámcovú, čo vyplýva z ustanovenia o tom, že termín a spôsob realizácie budú vždy aktualizované a vykonané podľa objednávky alebo ústnej, resp. písomnej dohody bez toho, aby bola v tejto dohode určená cena za poskytované služby. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca predložil objednávku alebo písomnú dohodu, predmetom ktorej by bolo plnenie, ktoré bolo následne fakturované faktúrami, ktorých zaplata sa žalobca v podanej žalobe domáha. Podľa prijatého záveru odvolacieho súdu žalobca nešpecifikoval existenciu ústnej dohody, v ktorej by takéto plnenie bolo dojednané, neoznačil účastníkov takejto dohody, jej predmet, odplatu za poskytnuté plnenie, ani kedy jej uzavretiu došlo.

1.3. Krajský súd v Nitre ďalej konštatoval, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, keď súdu nepredložil žiadny listinný dôkaz (objednávku alebo písomnú dohodu) a ani neoznačil dôkazy, ktoré by existenciu takýchto zmlúv potvrdzovali, hlavne čo sa týka ich obsahu, t. j. čo malo byť predmetom činnosti a za akú cenu mali byť poskytované. K obsahu takejto dohody, na základe ktorej mali byť vystavené aj faktúry, ktoré sú predmetom tejto žaloby, nenavrhol vypočít' žiadneho svedka. Na základe uvedených skutočností dospel odvolací súd k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu konkrétneho právneho vzťahu, na základe ktorého sa domáhal zaplata žalovanej sumy a ani jeho konkrétny obsah.

1.4. Podľa mienky odvolacieho súdu žalobca v konaní preukázal len to, že v rozhodnom období, t. j. júl až december 2018 vykonávali dvaja pracovníci žalobcu nejaké činnosti aj v prospech žalovaného, avšak bez uvedenia ich konkrétneho rozsahu a ceny za takéto činnosti, t. j. bez preukázania zmluvného základu, na základe ktorého mali takéto činnosti vykonávať. Odvolací súd vzhľadom na uvedené prijal záver zhodný so záverom súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca svoje dôkazné bremeno neuniesol.

2. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote žalobca dovolanie, ktorým sa domáhal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, eventuálne aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 420 písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.

2.1. Žalobca v dovolaní poukázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého nebolo v tomto prípade potrebné skúmať, či medzi stranami sporu existovala reálna a formálne perfektná zmluva, na základe ktorej by bolo možné konštatovať reálnosť zmluvného vzťahu medzi stranami sporu. Podľa žalobcu je nesporné, že medzi stranami sporu takéto zmluvy existovali niekoľko desiatok rokov, strany sporu reálne spolupracovali, každý mesiac bola vystavená zo strany žalobcu voči žalovanému faktúra, ktorej predmetom bola štandardne obdobná činnosť počas celého obdobia. Suma uvádzaná na faktúrach sa líšila v tom, že každoročne bola medzi stranami sporu dohodnuté odplata, ktorá sa následne v rovnakej výške fakturovala na mesačnej báze. Tak tomu bolo počas celého obdobia spolupráce, čím medzi stranami sporu vznikla obchodná zvyklosť, faktúry neboli medzi stranami sporu nikdy rozporované, vždy boli riadne a včas uhradené.

2.2. Žalobca vytýkal konajúcemu súdu, že nebral ohľad na to, že časť jednej zo sporných faktúru už bola uhradená, zvyšné faktúry za predchádzajúce obdobie vystavené rovnako a znejúce na rovnakú sumu boli zo strany žalovaného riadne uhradené a faktúry neboli rozporované.

2.3. Žalobca v konaní predložil všetky dôkazy, ktorými disponuje a považuje reálne dodanie služieb a opodstatnenosť vystavených faktúr za preukázané. Dohoda o poskytovaní služieb bola rámcovou dohodou, ktorá bola stranami sporu rešpektovaná od jej uzatvorenia.

2.4. Žalobca považoval za otázne, prečo teda, ak neexistovalo žiadne dodanie služieb zo strany žalobcu žalovanému, žalovaný plnil žalobcovi predchádzajúcej faktúry, ktoré boli vystavované priebežne na základe tých istých skutočností a časť spornej faktúry aj uhradil.

2.5. Žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že tento nesprávne hodnotil vykonané dokazovanie, dôkazy posudzoval len s ohľadom na daňové hľadisko predmetného sporu, nezaoberal sa konkrétne faktami, ktoré logicky preukazujú tvrdenie žalobcu a odôvodňujú vystavenie faktúr zo strany žalobcu voči žalovanému.

2.6. Dovolateľ ďalej vyjadril nesúhlas so záverom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca predložil objednávku alebo písomnú dohodu, predmetom ktorej by bolo plnenie,

ktoré bolo následne fakturované a taktiež nešpecifikoval existenciu ústnej dohody, ktorou by takéto plnenie bolo dojednané, neoznačil účastníkov takejto dohody, jej predmet, odplatu za poskytnuté plnenia, ani kedy k jej uzatvoreniu došlo. K prezentovanému záveru žalobca uviedol, že v rámci celého súdneho konania preukazoval existenciu dlhodobej spolupráce a existenciu dohody, ktorej predmetom bolo práve poskytovanie služieb zo strany žalobcu žalovanému, rovnako tak bola odôvodňovaná výška fakturovanej sumy, čo bolo potvrdené aj výpoveďami svedkov a listinnými dôkazmi. Podľa žalobcu je logické, že dohoda musela existovať, keďže desiatky rokov boli zo strany žalovaného faktúry žalobcovi uhrádzané. S tými tvrdeniami sa podľa názoru žalobcu ani jeden zo súdov dostatočným spôsobom nezaoberal.

2.7. Dovolateľ vytýkal všeobecným súdom postup, ktorým len prísne a formalisticky posúdili vec bez naplnenia samotnej podstaty (matérie) odvolacích dôvodov a riadneho preskúmania ich prípustnosti, čo je popretím materiálneho právneho štátu. Žalobca prezentoval názor, v zmysle ktorého odvolací súd posúdil vec iba formálne, nezaoberal sa kľúčovými skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie vo veci, čím došlo k zásahu do základného práva žalobcu na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie a jeho rozhodnutie je arbitrárne. Žalobca tiež zastáva názor, že odvolací súd dospel ku skutkovým zisteniam, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Z uvedených dôvodov mal za to, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je nepresvedčivé a odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie vo veci.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k dovolaniu zo dňa 30. júla 2021 uviedol, že Krajský súd v Nitre sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými namietanými skutočnosťami uvádzanými v odvolaní žalobcu, rozsudok zákonne a náležite odôvodnil v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku. Zároveň zdôraznil, že žalobca v dovolaní neuviedol, aké konkrétne dovolacie dôvody sú predmetom jeho dovolania. V časti X. dovolania žalobca síce uvádza príslušné paragrafy C. s. p., ale nie je zrejmé, ktoré sú tie dovolacie dôvody, ktorými odôvodňuje podané dovolanie. Súčasne uviedol, že dovolanie nie je ďalším odvolaním a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených nižšími súdmi a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

3.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. žalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p. tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska. Podľa mienky žalovaného súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa dostatočne vysporiadali so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, pričom za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

3.2. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ C. s. p. žalovaný uviedol, že argumentácia žalobcu v dovolaní je koncipovaná ako nesúhlas s jednotlivými skutkovými zisteniami a s ich právnym posúdením súdmi nižšieho stupňa. V dovolaní nie je jasne formulovaná žiadna právna otázka, pri ktorej riešení by sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá by v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola ešte vyriešená alebo ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Argumentácia žalobcu predstavuje iba polemiku s rozhodnutím odvolacieho súdu, resp. ide o námietky, ktoré sa týkajú spochybňovania správnosti skutkových zistení. Nesprávnym skutkovým zistením, prípadne len samou polemikou s rozhodnutím súdu nie je možné podľa C. s. p. vymedziť dovolací dôvod, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný tiež uviedol, že žalobca sa dovolaním domáha opätovného posúdenia tvrdeného skutkového stavu v jeho prospech.

3.3. V závere vyjadrenia zaujal žalovaný stanovisko k preukázaniu/nepreukázaniu reálneho plnenia zo strany žalobcu, ako aj ku fakturovaniu „administratívnych služieb“ a „riadenia organizácie“.

3.4. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby dovolací súd podľa § 447 písm. f/ C. s. p. dovolanie odmietol, prípade, ak bude mať za to, že dovolanie je prípustné, aby ho podľa § 448 C. s. p. ako nedôvodné zamietol.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“), ako súd dovolací, podľa § 35 C. s. p., po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

5. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

5.1. Dovolací súd uvádza, že pre uplatnenie dovolacieho dôvodu podľa § 431 C. s. p. a pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú i) nesprávny procesný postup súdu, ii) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň iii) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

5.2. V preskúmvanej veci nedošlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu vady vyplývajúcej z § 420 písm. f/ C. s. p. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; vysvetlil tiež dôvody so zreteľom, na ktoré považoval za nedôvodné odvolacie námietky žalobcu. Podľa dovolacieho súdu má odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu náležitosti v zmysle § 220 C. s. p. a žalobca neopodstatnene namieta jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom prvoinštančného súdu, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

5.3. Dovolateľ videl existenciu vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. aj v nesprávnom vyhodnotení dôkazov, ústiaceho do nesprávne zisteného skutkového stavu súdmi oboch inšancií, a síce, že žalobca nepreukázal existenciu zmluvného záväzku, ani skutočné dodanie služieb žalovanému.

5.4. Najvyšší súd SR uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvoinštančného a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - vid' ustanovenie § 442 C. s. p. („dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd“). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

5.5. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p., pričom podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, opierajúce sa v podstatnej časti o odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdnych rozhodnutí. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, vyjadrenie strán sporu, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovaný prípad, z ktorých vyvodil svoj právny záver. Odvolací súd zároveň k odvolacím námietkam žalobcu uviedol svoju argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu. V posudzovanom prípade oba sudy riešili otázku preukázania hmotnoprávneho základu, ktorý je predpokladom na úspešnosť žaloby. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že vo vzťahu k uplatneným faktúram žalobca nepreukázal reálne dodanie tovaru žalovanému. Poukázal pritom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 8Sžf/136/2013 zo dňa 29. januára 2015, v zmysle ktorého faktúra je relevantným dokladom len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie. Dovolací súd doplnil, že faktúra je všeobecne považovaná za účtovný doklad a podľa § 10 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve je preukázateľným účtovným záznamom. Samotná faktúra nezakladá práva a povinnosti, nie je právnym titulom a ani ho nenahrádza. Krajský súd v Nitre potvrdil rozhodnutie okresného súdu z dôvodu, že žalobca nepreukázal existenciu konkrétneho právneho vzťahu, na základe ktorého sa domáhal zaplatenia žalovanej sumy, ani jeho konkrétny obsah. Súčasne doplnil, že ak aj žalobca preukázal, že dvaja pracovníci žalobcu nejaké činnosti pre žalovaného vykonávali, nebol preukázaný zmluvný základ, na základe ktorého mali takéto činnosti vykonávať, preto prijal odvolací súd záver zhodný so súdom prvej inštancie, v zmysle ktorého žalobca svoje dôkazné bremeno neunesol. S poukazom na uvedené dovolací súd uvádza, že odvolací súd nevychádzal zo žiadnych nových dôkazov, neaplikoval iné zákonné ustanovenie ani ho nevyložil spôsobom, ktorý by sa podstatne odlišoval od výkladu vykonaného okresným súdom, keďže oba sudy sa zhodli na neunesení dôkazného bremena vo vzťahu ku žalovanému nároku. Podľa názoru dovolacieho

súdu tak nemožno konštatovať prekvapivosť napadnutého rozhodnutia.

5.6. Procesným postupom súdov oboch inšancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, dôsledkom čoho by bolo porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces tak, ako to predpokladá ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p.

5.7. Dovolací súd záverom zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04) a rovnako do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97). Preto uvedené dovolacie námietky nepredstavujú zákonom spôsobilý spôsob vymedzenia dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 431 C. s. p. a z tohto dôvodu nemôžu predstavovať vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p.

5.8. Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že rovnaké námietky ako v odvolaní uplatnil žalobca aj v dovolaní. Dovolací súd však nie je „tretou inšinciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo. V dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inšancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inšancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené (okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania - § 442 C. s. p.). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inšancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolateľom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení a ani nesúhlas dovolateľa s posúdením a vyhodnotením dôkazu, predloženého stranou sporu, v zmysle rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nie je považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., pretože, ak by k takejto vade v súdnom konaní aj došlo, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inšancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Rovnako ani nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje s rozhodnutiami (výrokmi) súdov oboch inšancií a názormi v nich vyjadrenými, neznamená, že sa jedná o nedostatočne odôvodnené, resp. arbitrárne rozhodnutia súdov nižšej inšancie, pretože súd nie je povinný rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu. Rovnako právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany v spore. Dovolací súd uvádza, že vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľ neuviedol taký nesprávny procesný postup súdu, ktorý mu znemožnil uskutočňovať procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, teda v posudzovanom prípade nedošlo k vade zmätočnosti v zmysle citovaného ustanovenia, a preto dovolací súd dovolanie žalobcu tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

6. Dovolateľ ďalej založil prípustnosť dovolania na § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inšancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Z § 432 ods. 1, 2 C. s. p. vyplýva, že dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Toto ustanovenie pritom nemôže byť posudzované izolovane, ale len v spojení s vyššie citovaným § 421 ods. 1 C. s. p.

6.1. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z § 421 C. s. p. a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p.

6.2. V prípade, ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania ustanovenia § 421 C. s. p., má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 C. s. p.) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o

prípade, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26. septembra 2017, uznesenie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 8. júna 2017).

6.3. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - predovšetkým o otázku právnu, teda v žiadnom prípade nie o otázku skutkovú. Posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval, alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádza do úvahy až vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (R 54/2012, sp. zn. 7Cdo/17/2013).

6.4. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešenie musel založiť svoje rozhodnutie. Nesprávne právne posúdenie môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Keďže dovolací súd je viazaný obsahovým vymedzením odvolacieho dôvodu, nemôže byť postačujúce, aby namietané nesprávne právne posúdenie veci bolo uvedené len odkazom na zákonné ustanovenie, ale je potrebné, aby dovolateľ konkrétne vymedzil právnu otázku, ktorá bola rozhodovaná dovolacím súdom rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.) a označil rozhodnutia odvolacieho súdu, v ktorých vymedzená právna otázka bola rozhodovaná rozdielne. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli. Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Bez špecifikovania konkrétnej právnej otázky dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil súd prvej inštancie alebo odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa, resp. namiesto dovolateľa nastoliť a formulovať právnu otázku. Takýmto postupom by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania, obsiahnutej v novom civilnom procesnom kódexe - C. s. p., ale aj účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p., keďže zmyslom dovolania je okrem eliminovania zmätočnosťných vád rozhodnutia (§ 420 C. s. p.), aj riešenie relevantných právnych otázok, nastolených dovolateľom a v tomto smere zjednocovanie judikatúry súdov (§ 421 C. s. p.).

6.5. Dovolateľ v dovolaní v časti X. uviedol zákonnú citáciu § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. a následne uvádza kompletne znenie § 420 a § 421 ods. 1 C. s. p., pričom v samotnom texte dovolania absentuje konkretizácia právnej otázky, ktorá by zodpovedala dikcii § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C. s. p. v spojení s § 432 C. s. p. Vo väzbe na právnu otázku nenastolenú a nevymedzenú dovolateľom absentuje aj konkretizácia judikatúry odvolacieho súdu, t. j. rozdielne rozhodnutia odvolacieho súdu o tej istej právnej otázke, prípadne odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

6.6. Napriek tomu, že dovolateľ argumentoval nesprávnym právnym posúdením veci, ním namietané skutočnosti nespĺňajú kritérium právnej otázky, zameranej na interpretáciu konkrétneho právneho predpisu, ale predstavujú spochybnenie skutkových zistení a záverov súdov oboch inštancií a uvedenie dovolateľovho vlastného chápania skutkových zistení. Samotné spochybnovanie výsledkov vykonaného dokazovania a skutkových záverov alebo polemizovanie s odôvodnením rozhodnutí súdov oboch inštancií nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. v spojení s § 432 C. s. p. Záver o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 C. s. p. pri riešení tzv. skutkových otázok zaujal dovolací súd už vo svojich skorších rozhodnutiach (viď uznesenia Najvyšší súd SR pod sp. zn. 1Obdo/47/2017, 4Obdo/45/2017, 5Obdo/22/2017).

6.7. Keďže záver odvolacieho súdu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k preukázaniu existencie zmlúv, najmä čo sa týka ich obsahu, t. j. čo malo byť predmetom činností a za akú cenu mali byť poskytované, nebol výsledkom chybnjej aplikácie práva na zistený skutkový stav, dovolateľ (vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p.) nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C. s. p., keď neuviedol právne posúdenie veci odvolacím súdom, ktoré pokladá za nesprávne, ani v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, s

poukazom na údajné rozdielne rozhodnutia dovolacieho súdu k nastolenej právnej otázke. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p.

7. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie dovolateľa (žalobcu) neumožňuje, aby bol na jeho základe uskutočnený vecný prieskum rozhodnutia odvolacieho súdu. Nakoľko konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. a pri súčasnom nevymedzení dovolacieho dôvodu podľa § 432 C. s. p. spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ C. s. p.

8. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. tak, že úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok